

ραχών, απεμακρίνη ταχέως ἐξ αὐτοῦ, ἐγκατασταθεὶς εἰς Παρισίους. Ἐπολιτεύθη, ἐκτεθεὶς ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ὁ κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς ὑπερέσχευ πάντοτε. Ἀπελυθεις περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἀπῆλθε καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, ὅθεν δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ὁ Γεννάδιος κυριολεκτικῶς ἐγόη: ευεν, ὅταν ἠγόρευε πρὸς τὰ πλήθη. Τὴν κηδείαν του, παρεκολούθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, ἐνετάφισθη δὲ εἰς τὸ κοιμητήριον Père Lachaise.

Ἡ δεοποιίς Ἀγλαΐα Βυζάντη ἐν συνυλλῆ δοθεῖση ἐν τῷ Δημοτικῷ θεατρῷ διεκμήθη διὰ τὴν ὑπέροχον τε-

Ἀγλαΐα Βυζάντη

χνην της. Ἀνεδείχθη κλειδοκυβαλλίστρια ἔξοχος, ἐκτελέσασα δυσκολώτατα τεμάχια. Περὶ τῆς συναυλῆς τῆς δεοποιήδος Βυζάντη θὰ γράψω ἰκτινῶς εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος εἰδικῆ οἰνεργατίαι.

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνατόλ Φράνς συνεστήθη ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Ζὰν Μωρεῆς. Τῆς ἐπιτροπῆς μετέσχον ὁ ὄφνηπουργὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν Διζαρδὲν-Μπωμέτς καὶ πλείστοι λογογράφοι καὶ καλλιτέχναι. Τὸ μνημεῖον θὰ γένη ἐπὶ τοῦ γλύπτου κ. Αἰμιλίου Μπουρδέλ.

Ἰαυ ἐπιτυχῆς ἡ συναυλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Μπουστιεντοῦ Ἐξετέλεσε ἐπὶ τετραχόρδον τὸ Concerto εἰς la mineur τοῦ Goldmark, ἐν andante καὶ μίαν σερενάταν τοῦ Scambati. Τὴν Jota Aragonesa τοῦ Σαραζάτε ἐπαίξε θανμάσια, ὡς καὶ τὴν Chaconne τοῦ Μπάχ, ἀριστοτέρημα τέχνης, ἐκτελέσας αὐτὴν ἀνευστοδελια πιάνου. Ἐπίσης ἀριστοτεχνικὰ ἐπαίξε τὴν Berceuse τοῦ Σὺι καὶ τὸ Moto perpetuo τοῦ Ries. Τὴν ἐπιτυχίαν συνεπλήρωσαν ἡ δεοποιίς Πασπάτη ἣτις ἐπαίξεν ἐπιτάκτως ὠρετα ἐπὶ βιολοντελλῶν τὸ Adagio τοῦ Bargiel καὶ ἡ κυρία Βελονδίου ἣτις ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἀειδῶκε μετὰ τελειότητος τὴν ἑν nocturne τοῦ Αἰστ καὶ τὴν ballade εἰς sol mineur τοῦ Σοπέν.

Ὁ κ. Μπουστιεντοῦ ἐπαίξε μὲ ὄλωσ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, μὲ αἰσθηματικότητα καὶ εὐχέρειαν σπανίαν.

Νέον ἔργον «Ὁ πατέρας τοῦ τετόρου» κομωδία τριπρακτοῦ τοῦ Ι. Φορτζάνο παρεστάθη ἐν Φλωρεντία. Εἶνε μὲ πολλὴν εὐφύιαν καὶ λεπιότητα γραμμένη.

Μανθάνομεν ἐκ Μονάχου τὰς προόδους τῆς Ἑλληνίδος κλειδοκυβαλλίστριας ὄντος Θαλείας Παγιᾶ. Προσεχῶς θὰ δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης της εἰς μεγάλην συναυλίαν ἐν τῷ Ὁδείῳ τοῦ Μονάχου. Τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν Walzer τοῦ Brahms καὶ τὸ εἰς do mineur Concerto τοῦ Beethoven.

Περὶ τῆς συναυλίας αὐτῆς θὰ γράψωμεν προσεχῶς μολονότι γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῶν προτεσων τὴν μεγάλην της ἐπιτυχίαν. Τὸ παρελθὸν θέρος ἤκουσα τὴν δεσ. Παγιᾶ εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἐξετίμησα τὸ τάλαντόν της.

Μ. Ι. Α.

Εἰς τὸ Πονὶ γτὲ Ντόμ, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοτος εἰς τὸ γαλλικὸν χωρίον Ἐσπανὲ, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίρια κολοσσταῖον ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶνε τὸ παραδοξότερον ὄλον ὑπὸ ἔποωιν κατεσκευῆς. δὲν εἶνε οὔτε χυτὸν, οὔτε γλυπτὸν, ἀλλὰ κατεσκευάσθη διὰ σιδηροπαγοῦς σκιροκοονιάματος. Τὸ ἀγαλμα ἔχει ὕψος 15 μέτραν καὶ ἔχει ἐγεσθῆ ἐπὶ βάθρου 8 μέτρων, ἐπίσης κατεσκευασμένου ἐκ σιδηροπαγοῦς σκιροκοονιάματος. Τὸ ἀγαλμα καὶ τὸ βάθρον φαίνονται ὡσεὶ ἀποτελοῦντα μονόλιθον. Τὸ ὄλον βάρος εἶνε 80 τόννων.

Ὁ κ. Ι. Σαίφερ, ὁ διακεκριμένος καθηγητῆς τοῦ τετραχόρδου ἐν τῷ Ὁδείῳ Δόττενερ ἔδωκε συναυλίαν, καθ' ἣν ἐπαίξε μετὰ πολλῆς τέχνης συνθέσεις τῶν Tartini, Beethoven, Bruch καὶ Wieniawski, συνοδοιούσης τῆς κ. Σαίφερ ἐπὶ κλειδοκυμβάλου. Ὁ κ. Σαίφερ διηρμήνευσεν ὄλα τὰ τεμάχια μετὰ σπανίας λεπιότητος καὶ ἀκριβείας.

Τὰ Ἀραβικὰ φύλλα ἀγγέλλουν τὸν θάνατον τοῦ Μωχάμετ Ἰομὰν ἢλ Ἀμπεντ, τοῦ μόνου Αἰθίοπος ποιητοῦ, ὅστις ἐνεθουοίαζε μὲ τοὺς στίχους του τοὺς ὁμοθυμῶνς του. Ὁ Αἰθίοψ ποιητῆς ἀπέθανεν ἐν μεγίστῃ πηνία, ἡ δὲ Ἀραβικὴ φιλολογία ἐν τῷ προσώπῳ του ἔχασε ἕνα τῶν καλλιτέσων της ἔργατῶν.

Βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ τετάρτη συναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν τέσσαρες συνθέσεις τοῦ Βάγγερ. Ὁ μέγας μουσοουργὸς ἀπεδόθη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν. Ἐπαίχθη ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ «Λόεγκριν», ἡ romance de l' Etoile ἢ τοῦ «Ταυχούζερ», τὸ εἰδύλλιον Σίγφρηδ καὶ τῶν Maitres chanteurs de Nuremberg. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Λόεγκριν ἐγράφη, ὡς γνωστὸν, εἰς διάστημα ἔξαιτίας (1841—1847), ὁ μῦθος δὲ πλήρης μυστικοπαθείας ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀγγλον Graal. Τὸ προοίμιον, ὅπερ εἶνε σύμπυξίς τοῦ ὄλου συμβολικοῦ ἔργου, ἀποδίδει θανμασίως τὴν δύναμιν καὶ γλυκύτητα μιᾶς φιλοσοφικῆς ιδέας. Ἡ romance τοῦ Ταυχούζερ εἶνε ἐκκλησίς πρὸς τὸν πέραν τοῦ τάρου κόσμου διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ γνήσου περικαλύμματός της. Τὸ Maitres chanteurs ἀφορᾷ τοὺς ποιητὰς καὶ ψάλτας τῶν ἀστῶν. Ἡ ποίησίς των κυρίως ἠσχολεῖτο εἰς θέματα ἐκ εἰς Ἁγίας Γραφῆς.

—Αἱ μαθητεῖαι τῆς ὀδικῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, κατόπιν ἐπιμελεστάτης διδασκαλίας ὑπὸ τῆς κ. Φερράδης παρέστησαν ὄνο μονοπρακτοῦς ὀπερέττας τοῦ Ὁφειπαχ τὸ «Mariage aux lanternes» καὶ τὸ «Chanson de Fortunio». Αἱ λαβοῦσαι μέρος, πρῶτην φορὰν ὄλαι ἐμφανιζόμεναι εἰς θεατρικὰ ἔργα, ἐπαίξαν μὲ ζηλευτὴν φρονικότητα καὶ ἠθοποιίαν. Ἐψαλαν μὲ χάριν καὶ μὲ τέχνην, καταχεροκορηθεῖσαι ἐνθουσιωδῶς. Διεκρίθησαν ἰδίως ἡ δεοποιίς Ἐρασμίνα Ἀναστασιάδου ὡς χωρικός, ἡ δ. Λυμπεροπούλου καὶ ἡ κ. Σκέπερ ὡς χῆραι καὶ ἡ